

Aardbewoner Lancar Ida-Bagus.
De Gurubesar van het Vishnuh-
Genootschap

De reis

Aardbewoner Lancar Ida-Bagus.

De Gurubesar van het Vishnuh-
Genootschap

De reis

.

Dit is zijn biografie zodat iedereen, die de
waarheid wil weten over wat hem is
overkomen, toen hij met zijn opdrachten
naar Nederland kwam.

Attie Dotinga

NIET-RELIGIEUS GENOOTSCHAP

Vishnuh-Genootschap

Copyright © 2024 Uitgeverij Falinn

Auteur: Attie Dotinga

Mede auteur: R. R. Purperhart

ISBN: 9789464066333

NUR-code: 740

THEMA-code: DNBA

Druk: Pumbo

Omslagontwerp © Sylvana Smit

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd,
door middel van druk, fotokopieën,
geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke
andere wijze ook zonder voorafgaande toestemming
van de uitgever.

---

*Weet en laat weten, Wijsheid
komt niet uit het Oosten, Westen,
Noorden of uit het Zuiden, maar
'WIJSHEID' wordt slechts geboren
in degene, die eerlijk is tegen
zichzelf en vooral jegens zijn
medemens*

*-Lontarcitaat van het Vishnuh-
Genootschap-*

Inhoud

Aardbewoner Lancar Ida-Bagus.....	1
De Gurubesar van het Vishnuh- Genootschap	1
Aardbewoner Lancar Ida-Bagus.....	4
De Gurubesar van het Vishnuh- Genootschap	4
Ida-Bagus dynastie.....	28
Het besluit	53
Naar het verre, koude land overzee.	63
Een weg zoeken in het nieuwe leven.	72
Hulp die geen hulp was.	77
Manipulatie en intimidatie.....	89
.....	110
Een poel vol haaien.	110
Een aanslag in Den Haag.....	126
Na de laffe aanval.	152
Gemeende interesse of stiekeme intimidatie?	176
Intimidatie.....	188
Pencak-Silat als dreiging voor de Bongkot.	205

Een verrader woont altijd dichtbij.	228
Gevolgen van die intimidaties.	242
Nooit een slachtoffer zijn.....	252
De grote tovenaar!	287
Samen.....	313
Nawoord van de Gurubesar van het Vishnuh-Genootschap.	316
Boeken.....	327

Het begin van de reis.

Het leven van Roberto Rudie Purperhart begon eerder dan verwacht, op 15 oktober 1958, toen hij het levenslicht zag in Suriname.

Zijn komst op deze wereld bracht echter onverwachte omstandigheden met zich mee, omdat zijn moeder, overmand door angst, besloot hem te vondeling te leggen.

De angst werd gevoed door haar Creoolse, streng katholieke partner, die haar ervan overtuigde dat Roberto, vanwege zijn te vroege geboorte, bezeten moest zijn door demonen.

Gelukkig vond Roberto onderdak bij zijn grootouders, die in het Vishnuh-Genootschap woonden in het district Commewijne. Zijn grootvader, Bhupathi 'Ida-Bagus' Syang, stond aan het hoofd van dit genootschap en hanteerde een streng maar rechtvaardige leiderschap.

In deze omgeving groeide Roberto op, omringd door de rituelen en overtuigingen van het genootschap.

Het was een jeugd doordrenkt met spiritualiteit en discipline, waar hij leerde

over de kracht van gemeenschap en de betekenis van zijn eigen identiteit. Ondanks de uitdagingen van zijn vroegtijdige geboorte en de complexe omstandigheden van zijn kindertijd, vond Roberto steun en stabiliteit binnen de beschermende muren van het Vishnuh-Genootschap.

De invloed van zijn grootvader, wiens autoriteit binnen de gemeenschap onbetwistbaar was, vormde een leidraad voor Roberto's eigen ontwikkeling. Hij leerde de waarde van discipline, respect en toewijding aan zijn overtuigingen, en deze lessen zouden hem in latere jaren blijven begeleiden.

Zo begon het levensverhaal van Roberto Rudie Purperhart, doordrenkt met de complexiteit van zijn afkomst en de invloed van zijn opvoeding binnen het Vishnuh-Genootschap. Zijn reis zou gekenmerkt worden door uitdagingen, maar ook door veerkracht, vastberadenheid en de zoektocht naar zijn eigen identiteit in een wereld vol tegenstellingen.

Een jaar voor de geboorte van Roberto werden de fundamenteën van het Vishnuh-Genootschap ernstig geschud door ingrijpende gebeurtenissen.

Roberto's moeder, samen met twee tantes en een oom, werden voor het leven verbannen uit het genootschap, een straf die zelden werd uitgesproken en alleen voor de meest ernstige vergrijpen was gereserveerd.

Wat deze vier individuen hadden gedaan, grensde aan het ondenkbare en bracht de veiligheid van de hele gemeenschap in gevaar.

Ze hadden de locatie van het grondgebied verraden aan mensen die beweerden vrienden te zijn, toen ze in Paramaribo studeerden.

Het gerucht over de aanwezigheid van gouderts verspreidde zich als een lopend vuurtje en lokte hebzuchtige avonturiers naar het gebied.

In een tijd waarin Suriname werd overspoeld door goudkoorts, was de verleiding onweerstaanbaar.

De gevolgen van deze verraad waren verwoestend.

Het Vishnuh-Genootschap werd toen regelmatig bezocht door gewapende mannen die duidelijk geen goede bedoelingen hadden. Om de locatie geheim te houden, werden deze indringers meedogenloos geëlimineerd.

De gemeenschap stond voor een hartverscheurende beslissing.

Onder de strenge regels van het genootschap stond hoogverraad gelijk aan de doodstraf. De grootouders van Roberto, als leiders van de gemeenschap, moesten beslissen over het lot van hun eigen kinderen.

Het was een gruwelijke keuze, maar ze wisten dat de regels voor iedereen golden, zonder uitzondering.

Uiteindelijk besloot de gemeenschap, gedreven door mededogen en een diep gevoel van verbondenheid, om de straf om te zetten in levenslange verbanning.

Het was een gebaar van genade in een tijd van groot verdriet.

De vier veroordeelden, geconfronteerd met de gevolgen van hun daden, zochten later vergeving.

Maar de schade was al aangericht, en het Vishnuh-Genootschap kon niet langer hun toevlucht bieden.

Voor hen was het te laat om terug te keren naar de warmte en bescherming van de gemeenschap die ze hadden verraden.

De beslissing van Roberto's moeder om hem af te staan, betekende dat ze hem voorgoed moest opgeven, zelfs nadat haar Creoolse echtgenoot hem al met de handschoen had erkend.

Zo bleef de kleine Roberto bij zijn grootouders wonen, in de beschermde, liefdevolle omgeving van het Vishnuh-Genootschap.

Met zijn aanwezigheid keerde de rust terug, en iedereen kon weer opgelucht ademen.

Als jonge knaap groeide Roberto op en gedijde hij in de warmte van de gemeenschap.

Hij vond een liefdevol thuis binnen een uitgebreide familie van meer dan 3000 leden. Hij was slim en moedig, een jongen die niet snel bang was.

Op een dag doodde Roberto een twee meter lange tapijtslang en bracht het naar zijn oma in de overtuiging dat het een smakelijke maaltijd zou zijn.

Haar reactie, geschokt en verschrikt, is nog steeds een gespreksonderwerp binnen de gemeenschap. Maar uiteindelijk bereidde ze het dier voor hem en genoot Roberto van zijn 'overwinning'.

Hij was ook een kwajongen die graag grapjes uithaalde. Eens bond hij de voeten van een slapende man onder een boom aan elkaar, en zijn streken werden al snel legendarisch binnen de gemeenschap.

Roberto was hongerig naar kennis en absorbeerde informatie als een spons water opzuigt. Zijn levendigheid en energie waren

aanstekelijk, hoewel sommigen af en toe verlangden naar een moment van rust wanneer hij in de buurt was.

Na verloop van tijd moest Roberto wennen aan de wereld buiten de gemeenschap, zich bewust worden van de taken die op hem wachtten. Maar als kind was hij zich daar nog niet van bewust. Hij was gewoon een opgroeiende jongen die, net als andere kinderen, naar school moest buiten de beschermende muren van het Vishnuh-Genootschap.

Er was een overeenkomst gesloten met het schoolhoofd: Roberto zou in zijn eigen uniform naar school komen, altijd zijn stok mogen dragen, en vrijelijk naar huis mogen gaan wanneer hij dat wenste.

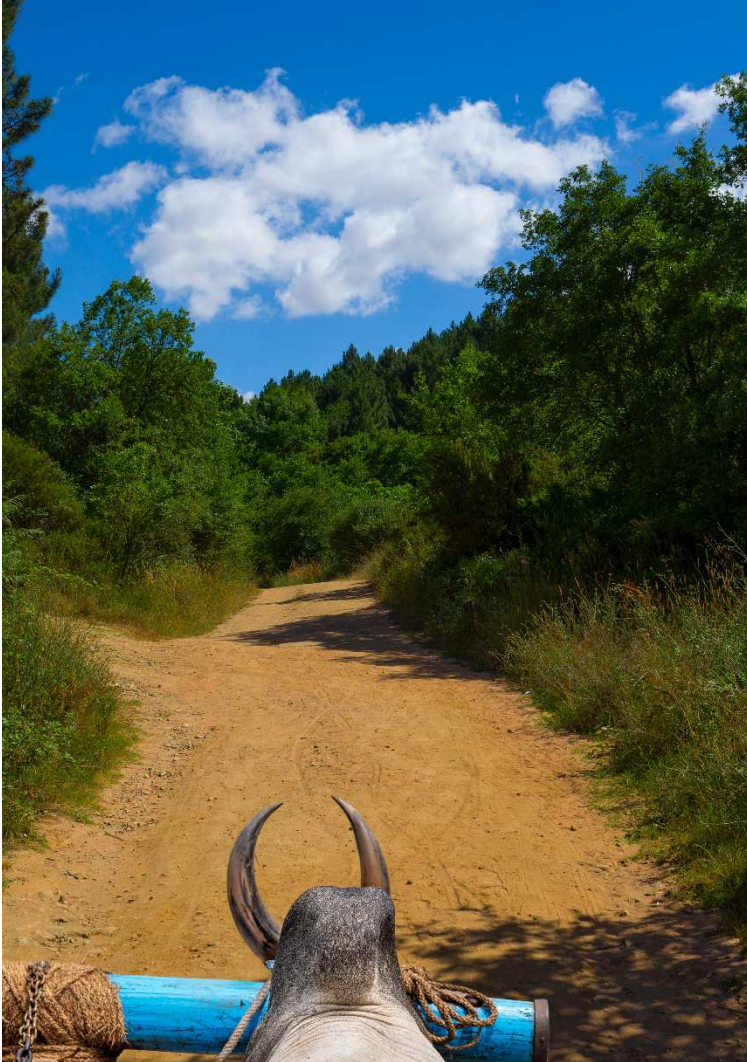
Zo betrad hij de vierde klas van de lagere school.

Natuurlijk ging de aandacht van iedereen in de omgeving direct uit naar deze ongewone nieuwkomer.

Verschil trok onmiddellijk argwaan aan, omdat het anders zijn vaak angst inboezemde bij anderen.

Roberto voelde meteen de vijandigheid van zijn medescholieren, hoewel ze hem niet eens kenden.

Hij was anders; hij nam niet deel aan de gebeden en hield afstand van de rest.

Op de eerste schooldag was de confrontatie onvermijdelijk.

Rond het middaguur werd hij uitgescholden voor 'Bosjesman' door een stoere jongen.

Zonder aarzeling sloeg Roberto hem in het gezicht, waardoor de pestkop begon te bloeden.

Hij greep zijn stok, rende naar zijn ossenkar en vertrok snel naar de veiligheid van het Genootschap.

Voor Roberto waren de regels waar hij mee was opgegroeid eenvoudig: verdedig jezelf bij een aanval. En dat was precies wat hij had gedaan.

Op de lagere school vond Roberto nooit echt zijn plek.

Hij slaagde er niet in om vrienden te maken en bleef altijd de buitenstaander.

Terwijl alle andere kinderen diepgeworteld waren in hun geloof, paste hij niet in het keurslijf waarin zij gedwongen werden te bewegen.

Ze waren zo doordrongen van bijgeloof dat ze met een grote boog om zijn stok heenliepen, die rustig tegen de muur stond.

Voor Roberto was dit slechts een symbool van zijn identiteit en onafhankelijkheid,

maar voor hen was het een teken van iets duisters en onheilspellends.

Anders dan zijn klasgenoten was Roberto opgevoed zonder de beperkingen van religieus dogma.

Hij liet zich niet leiden door de angstaanjagende verhalen uit het geloof. En dat maakte hem natuurlijk heel erg afwijkend.

Een kind dat zo standvastig en onbevreesd was, werd beschouwd als onnatuurlijk, misschien zelfs als demonisch.

Natuurlijk waren de leraren aanvankelijk geïrriteerd door Roberto's onconventionele gedrag, vooral zijn neiging om de school te verlaten wanneer hij dat wenste en zijn consistentie in het niet maken van huiswerk. Maar langzaam maar zeker raakten ze gewend aan zijn aanwezigheid.

Ze besteedden toch al weinig aandacht aan ongelovige kinderen, dus lieten ze hem uiteindelijk met rust.

Wat de leraren echt verbaasde, was dat Roberto consequent hoge cijfers behaalde in alle vakken, ondanks zijn eigenzinnige houding.

Hij verscheen altijd voor repetities en tentamens en scoorde uitmuntend.

Hoewel hij meestal slechts drie uur per dag op school was, maakte hij optimaal gebruik van zijn tijd.

De lesstof die op school werd aangeboden, was voor Roberto echter oud nieuws.

Hij was al verder gevorderd in zijn leerproces dankzij zijn opvoeding in het genootschap.

Na drie uur begon de verveling meestal toe te slaan, omdat hij de stof al beheerste.

Soms bleef Roberto graag bij de godsdienstles, hoewel de godsdienstleraar daar niet blij mee was.

Roberto kende de Bijbel namelijk beter dan de leraar zelf, wat voor de nodige frustratie zorgde.

Ondanks zijn niet-religieuze achtergrond was Roberto altijd de eerste die zijn hand opstak om vragen te beantwoorden.

Maar vaak leken de leraren zijn opgestoken vinger te negeren, alsof ze hem niet zagen, ook al was er niemand anders die het antwoord wist.

Hij blonk vooral uit in Catechismus en behaalde bijna altijd een 10, wat voor verwarring zorgde bij de leraren.

Hoe kon een jongen die niet tot een bepaalde geloofsovertuiging behoorde, toch zo'n diepgaande kennis hebben van het geloof dat zij met zoveel inspanning probeerden over te brengen?

Het feit dat Roberto vaak afwezig was tijdens deze lessen maakte het nog raadselachtiger voor de leraren.

Hoe kon hij alles weten als hij er niet eens was om te leren?

Wat ze niet wisten, was dat Roberto al zijn kennis over het geloof uit de boeken van het genootschap haalde.

Als onderdeel van zijn opvoeding had hij alle godsdienstboeken verslonden, wat hem een grondige kennis verschaftte.

Op school kreeg Roberto echter nooit lof voor zijn vaardigheden; hij werd eerder genegeerd. De angst voor het onbekende zorgde ervoor dat hij geen plezierige tijd op school had.

Ondanks deze uitdagingen zette hij zich echter met volle toewijding in, een bewijs van zijn vastberadenheid. En deze eigenschap zou hij later in zijn leven zeker hard nodig hebben.

Na het overlijden van zijn geliefde grootvader, overste Bhupathi 'Ida-Bagus' Syang, in 1965, toen Roberto slechts zeven jaar oud was, ontving hij als jonge jongen al de **wasiyat** van de eerwaarde heer P. Bandjar-Pandé, de plaatsvervangend abt van de gemeenschap.

De wasiyat, een testament dat bestaat uit lontarschriften, omvatte de leer van de traditie, met inbegrip van de geboden en verboden die van generatie op generatie werden doorgegeven.

Dit document was van onschatbare waarde voor Roberto, omdat het hem niet alleen verbonden hield met de nalatenschap van zijn grootvader, maar hem ook leidde in zijn spirituele en persoonlijke ontwikkeling.

Als jonge erfgenaam van deze eeuwenoude wijsheid werd Roberto opgevoed met een diep respect voor de tradities van zijn gemeenschap en de wijsheden van zijn voorouders.

De wasiyat fungeerde als een kompas voor zijn leven, een bron van inspiratie en leiding in tijden van onzekerheid.

Hoewel hij nog jong was toen hij deze verantwoordelijkheid kreeg, begreep Roberto

de waarde ervan en koesterde hij het testament als een kostbaar bezit. Het vormde de kern van zijn identiteit en hielp hem zijn pad te vinden te midden van de uitdagingen en veranderingen van het leven.

In maart 1965 onderging Roberto volgens de '**Suwalapatra**', een eeuwenoude traditie van de Ida-Bagus dynastie, een herbenoeming. Vanaf dat moment luisterde hij naar de naam Ida-Bagus Lancar, zijn Wasiyat-priesternaam.

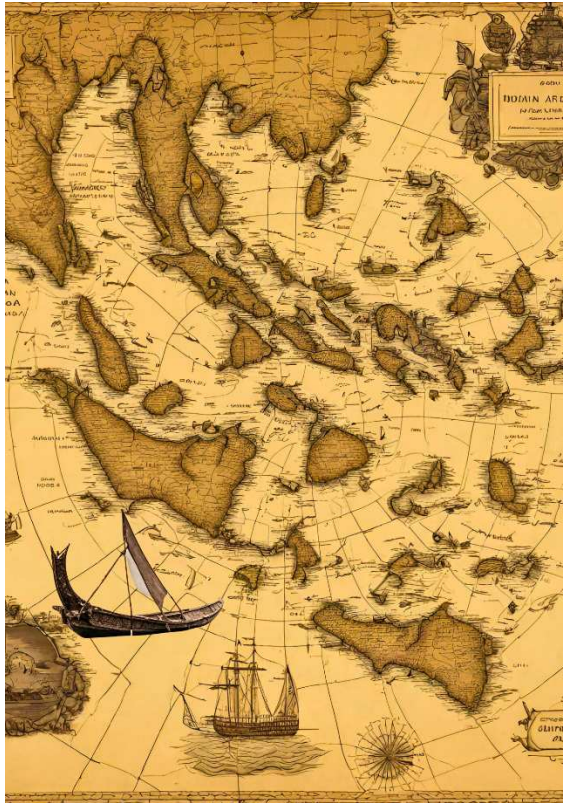
Op dat moment beseftte hij nog niet volledig wat deze naam inhield of welke verantwoordelijkheden ermee gepaard gingen.

Zijn wereld draaide nog steeds om simpele geneugten zoals spelen en knikkeren, activiteiten die zijn aandacht veel meer opeisten dan een titel of de bijbehorende taken.

Terwijl Roberto genoot van zijn kindertijd en zijn dagelijkse bezigheden, begon de betekenis van zijn nieuwe naam langzaam tot hem door te dringen.

Het was een naam die diep geworteld was in zijn afkomst en verbondenheid met de spirituele tradities van zijn gemeenschap.

Maar voorlopig was het gewoon een label dat hem onderscheidde van anderen, een naam die hij droeg zonder volledig te begrijpen wat het betekende voor zijn toekomst.

Ida-Bagus dynastie.

De naam Ida-Bagus heeft diepe wortels die teruggaan tot de priesters dynastie die al sinds circa 1450 op de Indische Archipel was gevestigd.

Deze dynastie volgde altijd trouw de leringen van Vishnuh, tot op de letter.

*"**Ida**" was de naam van de stammoeder, de echtgenote van Vishnuh, terwijl "**Bagus**" staat voor mooi, knap, helder of schoon. De voornaam "**Lancar**" betekent zuiveraar in het Sanskriet en komt voor in tal van volksverhalen en de familiegeschiedenissen van de voormalige Hindu-Buddhistische en Javaanse koninkrijken.*

Roberto's leermeesters en zijn familieclan behoren allemaal tot de Ida-Bagus priesterdynastie en zijn de bewaarders van de Vishnuh-schrifturen.

Als de twaalfde generatie van het Vishnuh-Genootschap handhaven zij principes die teruggaan tot de zevende- en achtste eeuw. Ze erkennen dan ook geen andere vormen van

rechtsspraak dan die van de gemeenschap en bewaken alles volgens het principe van 'behouden zoals het was'.

Om misbruik van deze leringen door buitenstaanders te voorkomen, werd in de veertiende eeuw door de voorouders besloten tot algemene geheimhouding.

Deze geheimhouding wordt nog steeds strikt nageleefd door de priesterorde van het Vishnuh-Genootschap en met name door de Ida-Bagus dynastie.

Het is van cruciaal belang om te voorkomen dat de 195-voudige leersystemen van het Vishnuh-Genootschap door onbevoegden worden misbruikt, zoals in het verleden is gebeurd tijdens de Portugese, Engelse en Nederlandse overheersing.

Scheepspersoneel, bekend als aangemonsterden, heeft destijds ten onrechte en onnodig gebruik gemaakt van de genoemde leringen van Vishnuh, wat onherstelbare schade heeft toegebracht aan de Indische eilandengroep, het huidige Indonesië.

Vanuit de samenleving werden mannen gerekruteerd door de Vishnuh-priesters en

opgeleid tot **Pendekar**, wat zowel beschermer als krijger betekent.

Hun voornaamste doel was om fysieke bescherming te bieden aan de bevolking, en ze hadden het volledige recht om geweld te gebruiken indien nodig.

Deze Pendekars leerden alleen datgene wat in hun specifieke situatie en omgeving noodzakelijk werd geacht, en ze moesten de leefregels en gedragscodes volgen die door het Vishnuh-Genootschap werden opgelegd.

Op basis van zelfverdediging werden elementen uit **de tien dierenstijlen van de Pencak-Silat**, een vechtkunst van het Vishnuh-Genootschap, verspreid door Vishnuh-priesters via de Pendekars.

Dit alles werd gedaan ter bescherming, om te voorkomen dat de volledige kennis van Pencak-Silat in handen zou vallen van een klein aantal mensen.

Zo werd de veiligheid van de gemeenschap gewaarborgd, terwijl slechts enkelen bekend waren met de volledige reikwijdte van deze krijgskunst.

Het Vishnuh-Genootschap draagt volledige verantwoordelijkheid voor Roberto's scholing

en zijn opvoeding in de Pencak-Silat en de leringen van Vishnuh.

De gemeenschap hecht uitsluitend waarde aan de feitelijke kennis en tradities die zij al generaties lang koesteren en zorgvuldig bewaken.

Dit betekent dat buitenstaanders niet zomaar toegang krijgen tot het genootschap; daarvoor is een zeer goede reden.

Iedereen die zich tegenwoordig bij het Vishnuh-Genootschap wil voegen, moet eerst een gesprek voeren met de Gurubesar, de hoofdpriester.

Hij zal dan beoordelen of de persoon voldoet aan de eisen die gesteld worden aan de Putuh, oftewel de leerling.

Deze selectiviteit is van vitaal belang om de integriteit en de waarde van de gemeenschap te behouden, en om ervoor te zorgen dat de tradities en kennis van het genootschap op de juiste manier worden overgedragen aan de volgende generaties.

De Europese leermeester.

In 1969 werd een opvallende gebeurtenis vastgelegd in de annalen van het Vishnuh-Genootschap: een Nederlandse man werd unaniem verwelkomd in hun gelederen. Deze man was niemand minder dan Gerrit M. van Praag, een Neerlandicus, die op verzoek van het Vishnuh-Genootschap de taak op zich nam om Roberto de Nederlandse taal, Europese geschiedenis en sociale wetenschappen bij te brengen. Op dat moment was Roberto pas elf jaar oud.

Deze nieuwe toevoeging aan de gemeenschap kreeg al snel de bijnaam 'Gerard van Den Haag', omdat hij afkomstig was uit die stad en altijd vol verhalen zat over zijn geboorteplaats.

Ondanks zijn buitenlandse afkomst werd Gerard van Den Haag met open armen ontvangen en al snel gerespecteerd als een van de leden van het Vishnuh-Genootschap.

Hij koos ervoor om zijn vroegere levensstijl op te geven en leidde voortaan een kluizenaarsbestaan binnen de gemeenschap.

Van deze eerbiedwaardige leermeester leerde Roberto niet alleen over Nederland, maar ook over de verre overzeese gebieden die deel uitmaakten van het Nederlandse rijk.

Op dat moment kon Roberto nog niet vermoeden dat hij ooit geconfronteerd zou worden met de realiteit van Nederland, maar hij begreep dat het belangrijk was om over dit land en zijn geschiedenis te leren.

Op een belangrijke dag besprak de heer M.G. van Praag met de Vishnuh-aanhanger de mogelijkheid om de **Pusaka's (erfstukken)** van het Vishnuh-Genootschap in Europa vast te leggen.

Het doel van deze discussie was om de overgang naar de buitenwereld gecontroleerd te laten verlopen, met als voornaamste doel het beschermen van deze kostbare erfenis.

Het idee om de Pusaka's naar Europa te brengen, kwam voort uit de erkenning van het feit dat de wereld snel veranderde en dat het noodzakelijk was om de eeuwenoude tradities en kennis van het genootschap te beschermen tegen de invloeden van buitenaf. Door ze naar Europa te brengen, zouden ze veilig worden gesteld en tegelijkertijd toegankelijk worden gemaakt voor een breder